

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/62/2026
Identifikačné číslo spisu:	1125010637
Dátum vydania rozhodnutia:	08.09.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Javorková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1125010637.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej, sudkyne JUDr. Dany Wänkeovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvinenej L. K. a spol., pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 8. septembra 2026 v Bratislave, o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2025, sp. zn. 2To/112/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej L. K. odmieta.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Mestský súd Bratislava I (ďalej tiež „prvostupňový súd“ alebo „mestský súd“) rozsudkom zo 16. októbra 2025, sp. zn. 14T/6/2025 v spojení s opravným uznesením z 12. novembra 2025, sp. zn. 14T/6/2025 uznal obvineného G. A. vinným v bode 1) zo zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, obvineného H. K. vinným v bode 2) zo zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obvinenú L. K. vinnú v bode 3) zo zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

1) obvinený G. A. najmenej od januára 2024 až do 18:40 h dňa 11. septembra 2024, po tom čo si zabezpečil od obvineného H. K.Í. ako aj od iných nestotožnených osôb metamfetamín, tento mal

uschovaný na adrese svojho bydliska v byte č. XX na O. ulici XXX v R., ktorý následne po telefonicknej dohode alebo komunikácii prostredníctvom mobilných aplikácií, predával za vopred dohodnutú finančnú sumu, dával bezodplatne alebo ako protihodnotu konečným užívateľom tejto drogy v uvedenom byte, ale aj na iných miestach Bratislavy a v okolí obce Zohor, a to minimálne osobám R. O., N. C., G. A., Y. Malik, U. O., C. H., L. T., N. Q., A. T., G. R. ml., Ľ. T., G. R. st., G. L., W. W., H. R., O. M., K. Š., R. E., G. E., H. Q., Lucia K., pričom na základe príkazu Mestského súdu Bratislava I z 3. septembra 2024, sp. zn. 12Tp/16/2024-2-V-MSBAI bola 11. septembra 2024 v byte č. 43 na Opletalovej ul. 108 v Bratislave, vykonaná domová prehliadka, pri ktorej boli zaistené - sklenená trubička s prítomnosťou stôp metamfetamínu, 2 plastové vrecká s bielym kryštalickým materiálom s hmotnosťou 1,275 g a 0,440 g MSM s prítomnosťou stôp metamfetamínu, zatavená plastová striekačka so zvyškom bieleho kryštalického materiálu MSM bez prítomnosti omamných a psychotropných látok, plastové vrecko so zeleným sušeným rastlinným materiálom s hmotnosťou 103 mg s prítomnosťou kanabinoidov s obsahom THC 11,3 % a zatavená plastová striekačka s prítomnosťou stôp metamfetamínu,

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

2) obvinený H. K. najmenej od 21. marca 2023 až do 16:50 h dňa 11. septembra 2024, po tom čo si zabezpečil od nezistených osôb metamfetamín, tento mal uschovaný v záhradnej chatke nachádzajúcej sa v Bratislave-Podunajské Biskupice na pozemku parc. č. XXXX/XX a v byte č. XX na T. ulici X v R., ktorý následne po telefonickej dohode alebo komunikácii prostredníctvom mobilných aplikácií, predával obvinenému G. A. a predával za vopred dohodnutú finančnú sumu, dával bezodplatne alebo ako protihodnotu konečným užívateľom tejto drogy v uvedenej chatke, ale aj na iných miestach Bratislavy, a to minimálne osobám E. D., G. D., C. F., Y. G., L. T., R. G., pričom na základe príkazu Mestského súdu Bratislava I z 3. septembra 2024, sp. zn. 12Tp/18/2024-2-V-MSBAI bola 11. septembra 2024 v záhradnej chatke v Bratislave-Podunajské Biskupice vykonaná domová prehliadka a na základe príkazu Mestského súdu Bratislava I z 3. septembra 2024, sp. zn. 12Tp/17/2024-2-V-MSBAI bola 11. septembra 2024 v byte č. XX na T. ul. X v R. vykonaná domová prehliadka, pred výkonom ktorých obvinený H. K. v zmysle § 104 ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal zatavenú injekčnú striekačku s obsahom bielej kryštalickej látky s hmotnosťou 258 mg metamfetamínu v zmesi s dimetylsulfónom (MSM) s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 54,0 % hmotnostných, a pri ktorých boli následne zaistené - prachovnica z hnedého skla s fialovým kryštalickým materiálom s hmotnosťou 451,52 g manganistanu draselného bez prítomnosti omamných a psychotropných látok, plastové vrecko s fialovým kryštalickým materiálom s hmotnosťou 15,181 g MSM bez prítomnosti omamných a psychotropných látok,

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, a tohto konania sa obvinený H. K. dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 15. marca 2013, sp. zn. 4T/9/2013, právoplatným 19. marca 2013, bol odsúdený za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody,

3) obvinená L. K. najmenej od apríla 2024 až do 17:47 h dňa 11. septembra 2024 po tom čo si zabezpečila od obvineného H. K. ako aj od iných nestotožnených osôb metamfetamín, tento mala uschovaný v záhradnej chatke nachádzajúcej sa v Bratislave-Podunajské Biskupice na pozemku parc. č. XXXX/XX, ktorú obývala spoločne s obvineným H. K. približne v mesiacoch jún až august 2024, ako aj na iných miestach, ktorý následne po telefonickej dohode alebo komunikácii prostredníctvom mobilných aplikácií, predávala za vopred dohodnutú finančnú sumu, dávala bezodplatne alebo ako protihodnotu konečným užívateľom tejto drogy v uvedenej chatke, ale aj na iných miestach Bratislavy, a to minimálne osobám G. G., G. D., Y. G.,

Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Mestský súd uložil obvinenému G. A. podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň mu bolo podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a § 74 ods. 1 Trestného zákona uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol uložený trest prepadnutia veci - mobilný telefón zn. Xiaomi Redmi v modrom prevedení, pričom podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Obvinenému H. K.U. mestský súd podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 5 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň mu bolo podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a § 74 ods. 1 Trestného zákona uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol uložený trest prepadnutia veci - mobilný telefón zn. Huawei, smaragdovej farby, pričom podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Mestský súd uložil obvinenej L. K. podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého ju súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Zároveň jej bolo podľa § 73 ods. 2 písm. c) Trestného zákona a § 74 ods. 1 Trestného zákona uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jej bol uložený trest prepadnutia veci - mobilný telefón zn. Samsung Galaxy A54, čiernej farby, pričom podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „druhostupňový súd“ alebo „krajský súd“) na podklade odvolania obvinenej L. K. uznesením z 18. decembra 2025, sp. zn. 2To/112/2025 podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o ochrannom opatrení.

II.

Dovolenie a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu podala obvinená L. K. (ďalej tiež „obvinená“) dovolanie prostredníctvom obhajcu 11. júna 2026 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedla, že k zásadnému porušeniu práva na obhajobu došlo počas výsluchu spoluobvinených 12. septembra 2024 už v prípravnom konaní. Na týchto úkonoch bol prítomný obhajca, ktorý zastupoval osoby nielen s odlišnými, ale až protichodnými záujmami. V trestnom konaní má každý obvinený právo na individuálnu obhajobu, najmä ako ide o protikladné procesné postavenie spoluobvinených. Prítomnosť advokáta iného obvineného nenahrádza právo na obhajobu obvinenej, a nezabezpečuje spravodlivý priebeh výsluchu. Právo na obhajobu zahŕňa právo na efektívnu právnu pomoc, ktorá je vylúčená v prípade kolízie záujmov spoluobvinených. Ustanovenie alebo zvolenie spoločného obhajcu pre osoby, ktoré sa vzájomne usvedčujú z trestnej činnosti predstavuje hrubé porušenie procesných predpisov.

Súd tento rozdiel nebral do úvahy a nesprávne vyhodnotil dôkaz ako procesne bezchybný. Zároveň však súd odmietol prihliadnuť na následné výpovede tých istých osôb na hlavnom pojednávaní, ktoré už obvinenú neusvedčovali, pričom tieto výpovede boli dané v pokojnejších podmienkach, za účasti obhajcov, po oboznámení sa s dôkaznou situáciou, a preto by mali byť z hľadiska vierohodnosti hodnotené minimálne na rovnakej až vyššej úrovni, než výpovede podané tesne po zadržaní.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, a zásada práva na obhajobu je upravená v § 2 ods. 9 Trestného poriadku.

V čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zakotvené, že každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolania a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Súd zásadným spôsobom porušil právo na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces, ako aj základné zásady trestného konania upravené v § 2 ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12 a ods. 14 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinená uviedla, že súd prvého stupňa založil výrok o vine primárne na čítanej výpovedi svedka G. D.Á. z prípravného konania. Tento svedok na hlavnom pojednávaní 25. júna 2025 využil právo odmietnuť vypovedať. Obvinená namietala, že neboli splnené podmienky pre postup podľa § 263 Trestného poriadku, nakoľko obvinenej nebola v prípravnom konaní daná reálna možnosť svedka konfrontovať prostredníctvom obhajcu bez kolízie záujmov.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (vec č. 26766/05 a 22228/06, Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu) nesmie byť odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovedi svedka, ktorého obvinený nemohol v žiadnom štádiu konania vypočuť alebo nechať vypočuť.

Rovnako nezákonným dôkazom je vyjadrenie obvinenej z 11. septembra 2024, urobené v postavení zadržanej podozrivej osoby. V čase tohto úkonu obvinená nebola riadne poučená o svojich procesných právach, najmä o práve na obhajcu a práve nevypovedať, a nemala k obhajcovi prístup. Informácie získané od osoby pred vznesením obvinenia bez náležitého poučenia sú procesne nepoužiteľné ako dôkaz v konaní pred súdom. Súd však toto vyjadrenie použil ako jeden z pilierov skutkového záveru o vine, čím porušil zásadu zákazu sebaobvinenia a právo na spravodlivý proces.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu zákona, zrušil napadnuté uznesenie ako aj rozsudok mestského súdu vo všetkých výrokoch týkajúcich sa obvinenej a prikázal mestskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval s rozhodol.

* * * * *

Prokurátorka okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „prokurátorka“) sa vyjadrila k dovolaniu obvinenej podaním z 20. júla 2026. K námietke obvinenej o nezákonnosti výsluchov spoluobvinených poukázala na obsah zápisnice o výsluchoch z 12. septembra 2024 obvinených G. A. (č. l. 103 - 112), L. K. (č. l. 114 - 116) a H. K. (č. l. 118 - 122), z ktorých vyplýva, že výsluchov sa zúčastnili a zápisnice podpísali všetci traja súdom ustanovení obhajcovia obvinených. Pokiaľ sa prípadne niektorý z obhajcov počas výsluchu z miestnosti vzdialil, nemá to vplyv na zákonnosť vykonaného výsluchu. V jeho závere mali prítomní obhajcovia možnosť klásť otázky vypočúvanej osobe. Aj z porovnania presných časov realizácie výsluchov obvinených vyplýva, že tieto sa časovo neprekrývali, ale nasledovali postupne za sebou.

Vo vzťahu k námietke o založení rozhodnutia na nezákonných dôkazoch prokurátorka uviedla, že svedok G. D. bol v prípravnom konaní vypočutý po vznesení obvinenia a po výsluchoch všetkých troch obvinených 13. septembra 2024 (č. l. 207 - 209). Na jeho výsluchu boli prítomní opätovne všetci traja ustanovení obhajcovia. Na hlavnom pojednávaní 25. júna 2025 svedok G. D. odmietol vypovedať,

pretože by si svojou výpoveďou mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania. Vzhľadom na to, že jeho výpoveď z prípravného konania bola vykonaná zákonným a kontradiktórnym spôsobom, túto súd na návrh prokuratúry v súlade s § 263 ods. 4 Trestného poriadku prečítal.

Vo vzťahu k výpovedi podozrivej zadržanej z 11. septembra 2024, ktorú súd na hlavnom pojednávaní prečítal prokurátorka uviedla, že podozrivá zadržaná bola pred týmto výsluchom poučená v rozsahu takmer identickom s poučením obvinenej osoby. Právo zvoliť si obhajcu nevyužila a nežiadala, aby jej bol obhajca ustanovený. V danom štádiu konania dôvod povinnej obhajoby u nej neexistoval. Súd pri prečítaní výpovede podozrivej zadržanej postupoval v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2022, sp. zn. 4Tdo/25/2021. Vina obvinenej bola založená na viacerých ďalších usvedčujúcich dôkazoch, nie výlučne na jej priznaní v štádiu výpovede podozrivej zadržanej osoby.

Z uvedených dôvodov prokurátorka navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvinenej odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

* * * * *

Spisový materiál bol spolu s podaným dovolaním Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 11. augusta 2026.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v

zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“, (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinená namietala porušenie práva na obhajobu počas výsluchu spoluobvinených v prípravnom konaní 12. septembra 2024. Na výsluchoch bol prítomný spoločný obhajca, ktorý zastupoval osoby s protichodnými záujmami. Tieto osoby následne na hlavnom pojednávaní vypovedali odlišne ako v prípravnom konaní (už neusvedčovali obvinenú z páchania trestnej činnosti), ale súd na tieto ich výpovede neprihliadol.

V súvislosti s námietkami obvinenej je potrebné uviesť, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave IV z 12. septembra 2024, sp. zn. ORP-318/1-VYS-B4-2024 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie G. A., H. K. (pre trestné činy tam uvedené) a L. K. pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona (č. 1. 3). Opatrením

Mestského súdu Bratislava I z 12. septembra 2024 pod sp. zn. 1Tp/80/2024 bol obvinenej L. K. ustanovený obhajca JUDr. Tomáš Kozovský (č. l. 92). Opatreniami rovnakého súdu z toho istého dňa pod sp. zn. 1Tp/79/2024 bol obvinenému H. K. ustanovený obhajca JUDr. Ľubomír Havlík (č. l. 94), a pod sp. zn. 1Tp/78/2024 bola obvinenému G. A. ustanovená obhajkyňa JUDr. Denisa Hostačná (č. l. 96). Všetci obvinení G. A., H. K. a L. A. K. boli vypočutí 12. septembra 2024 od 19:00 hod. do 21:30 hod., postupne za sebou a každý z nich osobitne za prítomnosti svojho obhajcu, a obhajcov ostatných obvinených (č. l. 103 - 123). Nie je preto pravdou tvrdenie obvinenej, že mali spoločného obhajcu. Každý z obvinených mal svojho vlastného ustanoveného obhajcu, ktorý v súlade s Trestným poriadkom realizoval jeho právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada voľného hodnotenia dôkazov ustanovená vo vyššie citovanom § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej má súd hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarala strana alebo súd. Táto základná zásada trestného konania musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétneho meritórneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy, a ako dospel k svojmu rozhodnutiu.

Ak obvinená namieta, že súd prihliadol na výpovede svedkov z prípravného konania a nie na ich výpovede na hlavnom pojednávaní je potrebné uviesť, že touto námietkou obvinená zasahuje do hodnotenia dôkaznej situácie súdom. Otázka vierohodnosti výpovedí a váhy jednotlivých dôkazov spadá do hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a patrí do právomoci súdov prvého a druhého stupňa, nie dovolacieho súdu. Navyše je potrebné dodať, že oba sudy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadali s otázkou, prečo považovali skoršie výpovede svedkov za vierohodnejšie.

Dovolací súd nemôže skúmať hodnotenie dôkazov, ani „kvalitatívnu správnosť“ úvah súdov nižších stupňov vo vzťahu k dostatočnosti dôkazného podkladu pre nimi vnímané zistenie skutkového stavu v miere spoľahlivej a obsahovo spôsobilej pre rozhodnutie vo veci samej. Dovolací súd rovnako nemôže (výnimku predstavuje procesná situácia, ak je dovolateľom minister spravodlivosti; § 371 ods. 3 Trestného poriadku) skúmať a meniť správnosť a úplnosť skutku zisteného práve na podklade už skôr vykonaného hodnotenia dôkazov, ktoré sa realizuje v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

Nemožno sa účinne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak súdom ustálený obsah a rozsah vlastnej úvahy o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a hodnotenia z nich získaných výsledkov (tzn. hodnotenia dôkazov) na podklade § 2 ods. 10, resp. ods. 12 Trestného poriadku nevyhovuje predstavám dovolateľa. Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vykonaný v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tak by predstavoval spôsobilý podklad pre dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu (konajúceho v zmysle „iniciačného“ procesného úkonu obvineného ako osoby oprávnenej podať dovolanie v zmysle skôr citovaných ustanovení Trestného poriadku), takýto výklad by odporoval principiálnej viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba súčasne chápať aj ako základné interpretačné a napokon i kvalitatívne kritérium pre dovolanie podané niektorou zo strán pôvodného konania - tzv. základného konania predchádzajúcemu podaniu dovolania (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 5 Trestného poriadku). Vyjadruje totiž základné argumentačné pravidlá konania pred dovolacím súdom, ktorých spoločným menovateľom je zákonom a stabilnou judikatúrou ustálený účel takto intencne vymedzeného dovolacieho konania: spravidla výsostné posudzovanie právnych otázok naproti prieskumu skutkových zistení realizovaných skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Uvedené je vyjadrením limitácie dovolacieho súdu správnosťou a úplnosťou zistenia skutkového stavu skôr vo veci konajúcimi súdmi, a tak pretavením princípu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku je doménou

základného konania, do ktorej môže dovolací súd zasahovať len výnimočne, a to len vtedy, ak dovolanie podá minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného.

S tým plne korešponduje záver, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Na základe uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Rozhodovacia prax najvyššieho súdu vyústila do prijatia judikátu, podľa ktorého dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I.).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a jeho zrkadlové znenie - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale neskoro (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

V súhrne preto platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť

naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Povedané inými slovami, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený:

- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd vykonal nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré súd na hlavnom pojednávaní nevykonal, ale prihliadal na ne,
- ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré síce boli získané zákonným spôsobom, ale nie sú procesne použiteľné na preukazovanie skutočností rozhodných pre rozhodnutie o vine obvineného.

V rámci dovolacieho konania môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný alebo rozhodujúci usvedčujúci dôkaz boli vykonané zákonným spôsobom. Ak následne najvyšší súd dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, nemôže ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Ďalej platí, že nesúlad so zákonom musí byť v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku konštatovaný v tomu zodpovedajúcej intenzite vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené vo výlučnej alebo v rozhodujúcej miere. V prípade namietaných dokazných prostriedkov musí ísť v rámci takto zúženého priestoru o chybu, ktorá by vo výlučnej alebo v rozhodujúcej miere ovplyvnila samotnú podstatu a význam dokazných prostriedkov. Takto je zároveň zachovaný princíp, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok možno úspešne podať len v prípade výskytu závažných chýb aplikácie hmotného alebo procesného práva.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinená namietala, že súd primárne založil jej vinu na čítaní výpovede svedka D. z prípravného konania, ktorý neskôr pred súdom odmietol vypovedať a nemohla ho konfrontovať. Rovnako namietala nezákonnosť dôkazu - jej výpovede z 11. septembra 2024, ktorú urobila v postavení zadržanej podozrivej osoby, ktorý súd vykonal a založil na ňom vinu obvinenej.

Je potrebné uviesť, že so všetkými týmito námietkami sa oba súdy tak mestský, ako aj krajský podrobne vysporiadali v odôvodnení svojich rozhodnutí, po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov.

V prvom rade je potrebné poukázať na to, že mestský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozsah dokazovania, ktoré vykonal vo vzťahu k obvinenej, pričom dôkazy hodnotil jednotlivo, aj v ich súhrne a skonštatoval, že: „Vo vzťahu k obžalovanej L. K. súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, výsluchom spoluobžalovaného K. a spoluobžalovaného A., výsluchom svedkov A. T., G. G., kpt. Mgr. B. A., práp. A. G., mjr. JUDr. A. E., npor. C. L., mjr. C. Š., por. R., G. D., Y. G., A. N., podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku čítaním svedeckej výpovede svedkyne L. T. (č. l. 227 - 231), podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku čítaním znaleckého posudku (č. l. 342 - 345), podľa § 268 ods. 1 Trestného poriadku výsluchom znalkyne MUDr. E., podľa § 269 Trestného poriadku čítaním oboznámením zápisnice o prehliadke tela obžalovanej (č. l. 576 - 580, čítaním zápisnice o vydaní vecí (č. l. 581), čítaním odborného vyjadrenia (č. l. 997), odpis registra trestov obžalovanej (č. l. 1051 - 1052, výpis z centrálnej evidencie priestupkov obžalovanej (č. l. 1025)..... Na základe vykonaných dôkazov mal teda súd vinu obžalovanej K. za dostatočne preukázanú. Podľa záveru súdu si obžalovaná K. zabezpečovala drogy, ktoré následne dávala, resp. predávala ďalším a to minimálne K., G., D. a G.. Zo svedeckých výpovedí svedkov G., D. a G. z prípravného konania vyplýva, že obžalovaná K. im predávala drogy, pričom tieto výpovede sú nepriamo podopreté aj výpoveďou svedka T., ktorý uviedol, že počul o tom, že K. predáva drogy. Spoluobžalovaný K.Í. uviedol aj pred súdom, že mu L. K. dávala drogy. Ako už bolo uvedené, zmeny svedeckých výpovedí pred súdom považuje súd za účelové, pričom svedkovia hodnoverne nevysvetlili zmenu svojich pôvodných výpovedí. Taktiež nijakým spôsobom nebolo preukázané, že by na ostatných svedkov bol vyvíjaný akýkoľvek nátlak, aby usvedčovali

obžalovanú K. z drogovej trestnej činnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje na výsluchy konkrétnych príslušníkov policajného zboru, ktorí v zhode vypovedali v tom zmysle, že všetky výsluchy svedkov a v tom čase obvinených prebiehali v súlade s právnymi predpismi. Navyše súd poukazuje na skutočnosť, že pri každom jednom výsluchu boli prítomní obhajcovia, ktorí svojimi podpismi potvrdili priebeh výsluchov a obsah jednotlivých zápisníc.“

Výpoveď svedka G. D. teda nebola jediným usvedčujúcim dôkazom obvinenej. Vina obvinenej bola preukázaná aj ďalšími dôkazmi, a to predovšetkým výpoveďou spoluobvineného H. K., výpoveďou svedkov G. G., Y. G., či A. T., ktoré boli verifikované výpoveďami príslušníkov policajného zboru. Taktiež boli podporným dôkazom aj výsledky sterov na prítomnosť omamných a psychotropných látok u obvinenej. Na základe vykonaných dôkazov mal súd vinu obvinenej za dostatočne preukázanú aj inými dôkazmi, nielen výpoveďou svedka D..

Krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia stotožnil so závermi uvedenými v rozsudku mestského súdu keď uviedol, že: „odvolací súd vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a v zhode so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že bol produkovaný dostatok usvedčujúcich dôkazov takej kvality, že sú vylúčené akékoľvek rozumné pochybnosti o vine obžalovanej zo žalovaného trestného činu. Obžalovaná je z distribúcie pervitínu usvedčovaná výpoveďou spoluobžalovaného H. K. a svedeckými výpoveďami G. G., G. D., Y. G. a A. T., ktorých výpovede z prípravného konania boli v rámci odstraňovania rozporov, či podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní prečítané, tieto navzájom korešpondujú a dopĺňajú sa. Obžalovaný H. K. uviedol, že obžalovaná drogy predávala pri cintoríne na Šamorínskej ulici, metamfetamín si kúpili spoločne, niekedy na sekeru od G. z Mostu pri Bratislave a ona ich vždy rozpredala. Takto to bolo dva mesiace. Za to si kúpili jedlo, pitie, niečo vyfetovali. Predtým, keď bývala inde, tak to tak nebolo, vtedy chodil kupovať drogy k nej, asi 5-6 krát. Svedok D. vypovedal, že mu obžalovaná opakovane dala pervitín, asi 5-7 krát, naposledy v ten deň ako bol zásah. Drogy mu nasypala na stôl. Prvýkrát to bolo, keď k nemu prišla bývať od H.. Svedok G. vypovedal, že kupoval od obžalovanej pervitín, asi 5-6 krát, za cca 300-400 eur. Prvýkrát volal G. A., ktorý nemohol, ale dal jej číslo na obžalovanú a ona mu do 5 minút zavolała a povedala, že má prísť k cintorínu, kde mu predala pervitín. Vždy sa s ňou kontaktoval telefonicky, pervitín si preberal pri cintoríne. Pred ním namerala pervitín a predala mu ho v sáčku. Obžalovaná predávala drogy aj iným osobám, ale ich mená uviesť nevie. Svedok G. uviedol, že si drogy od obžalovanej kupoval 3-4 krát za mesiac. Prvýkrát v máji 2024 a posledný krát asi tri týždne pred jeho výsluchom. Prebiehalo to tak, že si zavolali, on sa jej opýtal, či nejdú na kávu alebo či sa môže zastaviť, potom sa stretli a on jej povedal, za koľko peňazí chce kúpiť pervitín, ona mu dala také množstvo a on jej zaplatil. Takto sa stretávali na rôznych miestach, buď pri cintoríne alebo priamo na H. chate. L. stál 50 eur, drogy boli v papieriku alebo v sáčku. Svedkovi T. raz obžalovaná povedala, že ide predať drogy, ale nebol pri tom. Povedala mu to, keď bývala u H.. Pri hodnotení vierohodnosti uvedených výpovedí bolo potrebné prihliadnuť nielen na ich usvedčujúci obsah, ale aj na formu, akou vypovedali v prípravnom konaní, keď väčšina z nich opísala konkrétne okolnosti nákupu, resp. odovzdania drog od obžalovanej, miesto, kde k tomu došlo, a v neposlednom rade na počet svedkov, ktorí od obžalovanej kupovali, resp. dostávali drogy, z čoho jednoznačne rezultuje, že obžalovaná bola v žalovanom období dilerom drog. Ak obžalovaný K. a svedkovia G., G. a T. na hlavnom pojednávaní svoje výpovede nepotvrdili, a popreli ich pravdivosť, resp. ich modifikovali, je potrebné uviesť, že v prípadoch, keď svedok, resp. obžalovaný na hlavnom pojednávaní podstatne zmení svoju výpoveď v porovnaní s výpoveďou z prípravného konania, nestáva sa výpoveď z prípravného konania v dôsledku takejto okolnosti nulitou. Trestný poriadok umožňuje takúto výpoveď využiť a zahrnúť ju do procesu hodnotenia vykonaných dôkazov, a to spôsobom a za podmienok uvedených v ustanoveniach § 258 a § 264 Trestného poriadku, ktoré vytvárajú podmienky pre správne zhodnotenie výpovede v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov náležite a logicky zdôvodnil, prečo výpovede z prípravného konania považoval za presvedčivé a relevantné, na základe čoho im na rozdiel od výpovedí na hlavnom pojednávaní priznal relevantnú výpovednosť a zásadnú dôkaznú silu. Odvolací súd sa s argumentáciou súdu prvého stupňa stotožnil a odkazuje na ňu, pričom dodáva, že pokiaľ ide o obžalovaného K., ten aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že u

obžalovanej videl drogy, občas mu ich dala, mala drogy pre seba aj pre neho, a čokoľvek predávala, nechcel, aby to riešila na chatke, preto ju poslal na Šamorínsku k cintorínu. Vie, že mala dodávateľa niekde pri Moste pri Bratislave, a tiež potvrdil, že sa pár krát stalo, že on drogy nachystal s tým, že si majú pre ne prísť A. a D. a ona ich odovzdala a zinkasovala peniaze. Teda aj na hlavnom pojednávaní, aj keď v modifikovanej forme, potvrdil, že obžalovaná distribuovala drogy, a to aj za jeho súčinnosti. Svedok G. k svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že vypovedal pod nátlakom operatívcov a pravda je taká, že od obžalovanej drogy nekupoval. K uvedenému odvolací súd uvádza, že nie je dôvod neveriť výpovedi svedka G., ktorú vykonal v prípravnom konaní, a v ktorej popísal, ako od obžalovanej opakovane kupoval pervitín, keď zo zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 12.09.2024 je zrejmé, že vypovedal dobrovoľne, spontánne, bez nátlaku, pričom zápisnicu o svojom výsluchu dobrovoľne podpísal. Navyše svedok G. vypovedal v prítomnosti troch obhajcov, vrátane obhajcu v tom čase spoluobvinenej K., a pokiaľ by bol vykonávaný nátlak na svedka zo strany polície, istotne by to aj obhajcovia signalizovali. Navyše v rámci pôvodnej výpovedi svedok uvádza presný postup pri nákupe drog, vrátane miesta predaja drog obžalovanou - o. i. pri cintoríne, ktoré v tejto časti korešpondujú s výpoveďou obžalovaného K. a svedka G., čo nemal odkiaľ vedieť, ak o tom nevedel z vlastnej skúsenosti. Uvedené vylučuje záver, že vypovedal pod nátlakom operatívcov. Okrem toho odvolací súd zastáva názor, že je potrebné vychádzať z predpokladanej zákonnosti vykonania procesného úkonu, najmä ak svedok nátlak spomenul až pri svojej tretej výpovedi, a to až na hlavnom pojednávaní, vypočutí príslušníci PZ popreli akýkoľvek nátlak na svedka a svedok ani ničím nepreukázal žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by závažným spôsobom spochybnila zákonnosť jeho výpovede. Obaja svedkovia zápisnicu o výsluchu svedka podpísali a vyplýva z nej, že vypovedali dobrovoľne, spontánne, bez nátlaku a aj pri ich výsluchu boli prítomní obhajcovia. Ak svedok G. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovanú nepozná a nikdy sa s ňou nestretol, toto jeho tvrdenie vyvracajú informácie, ktoré poskytol pri výpovedi v prípravnom konaní, t. j. že mu na obžalovanú dal kontakt G. A., a následne sa s ňou stretol pri cintoríne, pričom toto miesto ako predaj drog obžalovanou, potvrdili aj svedok G. a obžalovaný K. Ak by skutočne svedok obžalovanú nepoznal, nedisponoval by informáciou, že k predaju drog jej osobou dochádza pri cintoríne, čo uvádzali aj ostatní svedkovia.... V súvislosti s námietkami obžalovanej ohľadne čítanie výpovede svedka D. z prípravného konania, odvolací súd uvádza, že táto jeho výpoveď bola v súlade s § 263 ods. 4 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní prečítaná, a nemožno súhlasiť s obhajobou, že týmto postupom bolo porušené právo obhajoby na konfrontáciu svedka, bol týmto obhajobe odňatý a jeho výpoveď nebola riadne preveriteľná, keďže svedok bol v prípravnom konaní vypočutý po vznesení obvinenia, a to za prítomnosti obhajcov, vrátane obhajcu obžalovanej. Na základe týchto skutočností niet dôvodov spochybňovať hodnovernosť výpovede vyššie uvedených svedkov a obžalovaného v prípravnom konaní, ich usvedčujúca verzia obsahuje také konkrétne skutočnosti, ktoré sú jednak v súlade navzájom, a jednak je evidentné, že ich sami pozorovali, resp. ich boli účastní. K námietke obhajoby ohľadne nižšej dôkaznej hodnoty výpovede svedkov z prípravného konania, odvolací súd zdôrazňuje, že výpoveď svedka tak ako každý iný dôkaz treba hodnotiť z hľadiska jej vierohodnosti, presvedčivosti a korešpondovania s inými dôkazmi, pričom rovnaké kritériá sa vzťahujú aj na hodnotenie svedeckej výpovede učinenej v prípravnom konaní, ako na jej hodnotenie na hlavnom pojednávaní. Tzn. bez riadnych argumentov svedčiacich pre ich nevierohodnosť nemožno spochybňovať svedeckú výpoveď len na základe toho, že bola vykonaná v prípravnom konaní....“

Ak obvinená tvrdí, že svedka G. D. nemohla ako kľúčového svedka konfrontovať na hlavnom pojednávaní, pretože odmietol vypovedať, je potrebné poukázať na znenie § 263 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130, možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona.

Svedok G. D. odmietol na hlavnom pojednávaní 25. júna 2025 vypovedať, pretože by si svojou výpoveďou mohol spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania. Nakoľko jeho výpoveď bola v prípravnom konaní vykonaná zákonným a kontradiktórnym spôsobom, za prítomnosti všetkých obhajcov, pričom svedok bol riadne poučený o práve odoprieť výpoveď, ktoré nevyužil (č. l. 143 -

145), súd ju správne na návrh strany v konaní vzhľadom k splneným zákonným podmienkam podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku prečítal (č. l. 1186).

Z pohľadu práva na konfrontáciu svedka podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru nie je rozhodujúce, či mohla obvinená svedka vypočuť práve na hlavnom pojednávaní. Podstatné je, či mala obhajoba reálnu možnosť spochybniť jeho výpoveď v niektorom štádiu konania. Ak bol pri výsluchu prítomný obhajca a mohol aktívne klásť otázky, požiadavka kontradiktórnosti býva spravidla považovaná za splnenú (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júla 2022, sp. zn. 1 Tdo 13/2021).

Je pravdou, že obvinená nemohla svedka konfrontovať na hlavnom pojednávaní, avšak jej obhajca JUDr. Tomáš Kozovský sa zúčastnil jeho výsluchu v prípravnom konaní 13. septembra 2024 a využil právo klásť mu otázky (č. l. 209). Následné zákonné odopretie výpovede svedkom D. založilo podmienky pre postup súdu podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu nemožno označiť výpoveď svedka D. (prečítanú z prípravného konania) za dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom. Navyše ako už uviedol najvyšší súd vyššie, predmetná výpoveď nepredstavovala jediný, a ani rozhodujúci dôkaz o vine obvinenej.

Obvinená ďalej namietala nezákonnosť použitého dôkazu - jej vyjadrenia z 11. septembra 2024, ktoré bolo urobené v postavení zadržanej podozrivej osoby. Obvinená (podľa jej tvrdení) nebola riadne poučená o svojich procesných právach, pričom súd použil túto jej výpoveď ako jeden z pilierov skutkového záveru o vine, a tento dôkaz vykonal na hlavnom pojednávaní.

Podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku na návrh prokurátora alebo obhajcu sa zápisnica o skoršej výpovedi obžalovaného alebo jej časť prečíta, ak sa koná v neprítomnosti obžalovaného, obžalovaný využije svoje právo nevypovedať alebo sa objavia podstatné rozpory medzi jeho skoršou výpoveďou a údajmi na hlavnom pojednávaní a ak bol skorší výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona. V prípade rozporov vo výpovediach sa prečíta tá časť zápisnice o skoršom výsluchu obžalovaného, ktorej sa namietané rozpory priamo týkajú. Na tieto rozpory treba obžalovaného upozorniť a spýtať sa ho na ich príčinu. Zápisnicu prečíta tá zo strán, ktorú určí predseda senátu, pokiaľ zápisnicu neprečíta sám alebo ním poverený člen senátu.

K tomu najvyšší súd uvádza, že pod kontradiktornosťou konania sa podľa rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP) rozumie právo a) mať poznatky o všetkých dôkazoch podaných na účel ovplyvnenia rozhodnutia súdu a mať k nim pripomienky (rozhodnutie EŠLP vo veci Vermeulen proti Belgicku z 20. februára 1996, bod 33 odôvodnenia); b) právo mať dost' času na oboznámenie sa s dôkazmi predloženými súdu (rozhodnutie EŠLP vo veci Krčmář a ďalší proti Českej republike z 3. marca 2000, bod 42 odôvodnenia); c) právo predkladať dôkazy (rozhodnutie EŠLP vo veci Clinique des Acacias a iní proti Francúzsku z 13. októbra 2005, bod 37 odôvodnenia) - primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 374/2020.

Vzhľadom na to, že 11. septembra 2024 (č. l. 40) bola vypočúvaná obvinená v pozícii podozrivej (ako jedna strana v konaní) orgánmi činnými v trestnom konaní (ako v podstate druhou stranou v trestnom konaní), teda obe neskoršie strany v súdnom trestnom konaní mali kompletné informácie o tomto dôkaze, dotknutá výpoveď bola vykonaná kontradiktórnym spôsobom. Obvinená bola pred výsluchom riadne pučená o práve odoprieť vypovedať, aj o práve na obhajobu.

V postavení podozrivého podľa § 85 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku nejde v porovnaní s postavením obvineného podľa názoru najvyššieho súdu o zásadne odlišné procesné postavenie, ako je tomu v porovnaní s postavením svedka, preto ani táto skutočnosť nebráni čítaniu zápisnice o výpovedi podozrivého na hlavnom pojednávaní podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku (zákona č. 301/2005 Z. z.). Vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení sa na osobu podozrivého primerane použijú ustanovenia § 34, § 121 až 124 Trestného poriadku s tým, že podozrivá osoba má právo zvoliť si obhajcu. Na podozrivého sa v zásade vzťahujú tie isté ustanovenia ako na obvineného s výnimkou povinnej obhajoby, preto takáto výpoveď z tohto dôvodu nemôže byť jediným alebo rozhodujúcim

dôkazom, na podklade ktorého by došlo k uznaniu viny obvineného, nič však nebráni tomu, aby zápisnica o takejto výpovedi bola na hlavnom pojednávaní podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku na účely odstraňovania rozporov prečítaná, či použitá ako podporný dôkaz teda súčasť reťaze usvedčujúcich dôkazov (rozhodnutie najvyššieho súdu zo 16. marca 2022, sp. zn. 4Tdo 25/2021).

Ako už bolo spomenuté vyššie, mestský súd vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a krajský súd v zhode so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že bol produkovaný dostatok usvedčujúcich dôkazov takej kvality, že sú vylúčené akékoľvek rozumné pochybnosti o vine obvinenej zo žalovaného trestného činu. Výpoveď z 11. septembra 2024, ktorú urobila obvinená ešte v pozícii zadržanej podozrivej osoby bola teda dôkazom, ktorý jednak súd v súlade s Trestným poriadkom vykonal na hlavnom pojednávaní (č. l. 1126), avšak nezaložil na ňom vinu obvinenej. Čítaním zápisnice o výsluchu obvinenej v pozícii zadržanej podozrivej osoby sa mali len odstrániť rozpory v jej výpovediach. Súd preto správne umožnil prečítanie časti tejto zápisnice, nakoľko výsluch zadržanej bol vykonaný zákonným spôsobom. Avšak či už výpoveď svedka D., alebo obvinenej v pozícii zadržanej osoby by aj v prípade ich nezákonnosti nezakladali dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko by sa nejednalo o chybu, ktorá by vo výlučnej, alebo rozhodujúcej miere ovplyvnila samotnú podstatu a význam súdom vykonaných, a pre uznanie viny obvinenej dostatočných dôkazných prostriedkov.

Ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku preto nedošlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvinenou uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvinenej na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.